

NASILSIN?

Eymen Nisa

Bu soru, evrenin karanlık dehlizlerinden süzülen, solmuş umutların, kırık hayallerin üzerine hafifçe inen bir fısıltıydı. Belki de ömrümüz boyunca binlerce kez tekrarlanır; ama kaç, yıkılmış kalbin en derin yaralarına dokunur, acıların ve kayıpların üzerinde ince bir merhem olur? Ben bu kelimeyi, hayatımın en çarpık anında, enkazın içinde, umutsuzluk ve kederin hüküm sürdüğü bir anda, sadece bir kez duydum.

O gün, dünya sanki yerçekiminin unutulduğu, zamanın bile durduğu bir kâbusun ortasıdaydı. Gökyüzü, hüzünlü bir melodi mırıldanırken; evler, sokaklar, sevdiklerimin yürek çarpıntıları, aniden toz ve yıkıntıya dönüştü. Depremi kudreti, varlığını sanki rüzgarın savurduğu yaprak misali dağıtmış, beton parçaları sessiz çığlıklar halinde yere serilmişti. Her sarsıntı, kalbimde derin yaralar açıyor, geçmişin unutulmuş öykülerini sessizce fısıldıyordu. İşte tam o an, yıkıntılar arasında, varoluşun en acımasız yanıyla yalnızlığa terk edilmişken, zamanın ötesinden bir ses yükseldi: “Nasıl-sın?”

Bu kelime, donmuş ruhumun soğuk duvarlarına yumuşak bir dokunuşla işledi. Sanki o kelime, yıkılmış benliğimi yeniden canlandıracak bir alev, unutulmuş umutları filizlendirecek bir meşalenin habercisiydi. Her harfi, acılar içinde kaybolan yüreğime, yeniden var olmanın, yeniden sevebilmenin mümkün olduğunu fısıldarcasına dokundu.

O anda, sanki evrenin derinliklerinden süzülen, rüyaların en garip kıvrımlarından fırlayan bir ışık beliriverdi. Bu ışık, fedakar yüreklerin, sevgiyle yoğrulmuş ellerin ve inancın kutsal yankısının eseri, 75 yıl boyunca sönmeyen asırlık bir meşale gibiydi. O ışık, enkazın ortasında bir dal gibi yükseliyor, acıların arasında kaybolmuş yürekleri birbirine bağlıyordu.

Bana, o ışık uzanırken, sanki yeniden doğmuşum gibi hissettim; “Nasıl-sın?” sorusu, sadece bir selamlaşma değil, varoluşun yeniden inşasıydı. Bana ve benim gibi yaralı ruhlara, “Sen, acılara rağmen umudunu kaybetmeyen; sen, geleceğimizin ışığı-sın. ” diyen bir fısıltıydı o.

Etrafımda, yıkıntıların tozlu gölgeleri arasında, birbirine tutunan, inançlarını yitirmemiş, varoluşlarının kırık aynasından yansıyan sayısız yüz vardı. Her biri, o kutsal ışığın altında yeniden filizlenen bir umudun çiçeği, acılarının ötesinde bir yaşam türküsü gibiydi. Fakat, derin bir hüznle itiraf ediyorum: Sizi, buradaki diğer kız kardeşlerim gibi, kendi kız kardeşlerimle de tanıştırmak isterdim. Ne var ki, onlar artık yok; onlar, hayatın acımasız yelinde savrulup gitmiş, sessizce, ama sonsuza dek. İşte o gün, o yıkıntıların ortasında, o tek “Nasıl-sın?” sorusu bana şunu fısıldadı: “Geleceğimize-siniz. ”

Sarsıntıların ve yıkıntıların ardından, yeniden var olmayı seçen bizler için, siz, karanlık gecelerde parlayan, yaraları saran, geleceğe dair inancımızı yeniden yeşerten o kutsal ışığı yaktınız. Kalbimin en derinliklerinden, acıların ötesinde yükselen, umutla dolu bir teşekkürle soruyorum: Nasıl-sınız? Çünkü sizler sayesinde, biz yeniden doğduk; yeniden sevdik, yeniden umut ettik. Siz, bizim geleceğimize-siniz. Siz, yıkıntılar arasında parlayan, acılarımızı unutturacak, kayıp kız kardeşlerimizin anısını yaşatacak bir meşalenin simgesisiniz.

Biz, o sönmeyen ışığın izinde, acılarımıza rağmen yeniden var olmayı seçiyoruz. Biz, siz sayesinde geleceğe umutla bakmayı sürdürüyoruz. Ve biz, sizin sayenizde, yıkıntıların arasında yeniden yükselen bir nesiliz.